

som Forholdene har udviklet sig, vil vel alle Partier opstille deres Kandidater i Sønderjylland, og som Følge deraf er der heller ingen Grund til at lade denne særlige Bestemmelse i Valgloven komme til Anvendelse dernede — man mene i øvrigt, hvad man vil, om Forholdene, som de har udviklet sig dér.

Naar man læser det Nummer af „Hejmdal“, som er kommet i Dag, maa jeg sige, at det er et meget mistrøstende Indtryk, man faar af Stemningen i Sønderjylland. En Indsender, der har været til et af Venstres Valgmøder dernede, skildrer, hvorledes han kommer hjem fra Valgmødet og føler sig saa trist, man kan næsten sige ulykkelig, som han aldrig har følt sig før, fordi han, der nu i saa mange Aar er gaaet Side om Side med Landsmænd til Kampen mod Tyskerne, nu med Vold og Magt skal rives væk fra gamle Kammerater og presses ind i en Partibaas. Man kan i og for sig godt sætte sig ind i denne Sindstilstand hos Sønderjyderne, men jeg tror ikke, at den er til Stede i Arbejderklassen, thi i mange, mange Aar har Forholdet været det, at Socialdemokraterne har opstillet deres egen Folketingskandidat i Sønderjylland, og jeg føler mig overbevist om, at de tyske og danske Arbejdere hurtigt vil finde hinanden, saa at de bliver et dansk Parti, som bestræber sig for at være gode danske Samfundsborgere. For de andre Samfundsklassers Vedkommende er der ganske andre Forhold til Stede, og derfor forstaar jeg godt den Vemod, der kommer til Orde i „Hejmdal“ over, at man, til Trods for at man nu vedtager denne Valglov, ikke faar Sønderjydernes to bedste Mænd at se i Rigsdagen, men derved er der jo intet at gøre.

Korsgaard: Det Lovforslag, som her foreligger, er jo, som ogsaa den højtærede Indenrigsminister bemærkede, i Virkeligheden et Stykke Valglov, og det kunde derfor formentlig være nogenlunde naturligt, ikke mindst under Hensyn til, at vi lige har haft to Valg, at se paa, hvorledes den Valglov, vi har, rent teknisk set har virket ved disse to Valg. Jeg mener da at turde sige, at hvad angaar Folketinget, har den gældende Valglov virket aldeles fortræffeligt, hvis man anser det vigtigste ved en Valglov for at være dette, at hvert Parti faar, hvad der kan tilkomme det. Det har den altsaa gjort to Gange, idet hvert Parti ved de to sidst afholdte Folketingsvalg har faaet saa at sige nøjagtigt, hvad der tilkom det. Naar det har været

Tilfældet, har det sin Grund i, at man har saa mange Tillægsmandater, som Tilfældet er. Havde man haft færre Tillægsmandater, vilde Forholdet have været et andet, og det kan jo med nogen Frygt imødeses, at Forholdet vil udvikle sig saaledes, at Tillægsmandaternes Antal endda er for faa. Tog man Færøerne med ind under det sidste Valg, vilde der allerede nu have været for faa Tillægsmandater, idet Partiet Venstre da vilde have en mindre Brøk til sin sidste Mand, end det skulde have, for at vedkommende med Rette kunde tilkomme Partiet. I denne Forbindelse vil jeg pege paa, at der i Valgloven staar, at naar Færøerne har Valg samtidig med os, skal dette Valg komme ind under det almindelige Valg med Hensyn til Beregningen af Tillægsmandater, og jeg vil spørge, om man kan gøre sig Haab om, at denne Bestemmelse nogen Sinde kan faa praktisk Betydning. Ved de to Valg, som er afholdte siden Lovens Givelse, har Færøerne ikke været inde under de almindelige Regler; men jeg spørger altsaa nu den højtærede Indenrigsminister, om man tør gøre sig Haab om, at der i en nær Fremtid kan ske en Forandring heri, ellers er det i og for sig ret urimeligt, at det staar i Valgloven.

Naar Venstre ikke fik for mange Mandater ved sidste Valg, har det ogsaa sin Grund i, at den Ændring, som var foreslaaet i det Lovforslag, som blev fremsat af den nuværende højtærede Indenrigsminister, gaende ud paa, at København skulde være een Storkreds, ikke blev gennemført. Var det sket, vilde Venstre derigennem have faaet et Mandat for meget, og det vilde være gaaet ud over Erhvervs-partiet, som derved vilde have mistet et Mandat i København. Det kunde man sige vilde have været i ikke ringe Grad Nemesis, idet Erhvervs-partiet — bortset fra Partiet Venstre — var det eneste Parti, som holdt paa, at København skulde være een Storkreds. Om nu Erhvervs-partiet vedblivende er af den Opfattelse, at København burde være een Storkreds, skal jeg naturligvis lade være usagt; der er jo nogle, som er mere oftervillige end andre. Havde man ikke haft den Valglov, som blev gennemført i April, vilde Partiet Venstre have faaet 63 Mandater ved Valget den 6. Juli, og der kunde forholdsmæssig kun tilkomme Partiet 52. Jeg tror, at enhver, for hvem den forholdsmæssige Repræsentation er mere end et Ord, vil erkende, at under disse Forhold vilde den tidligere gældende Valglov have været en